

KÁNTOR ZSOLT

A kert és a park

Bővérű szőlők, mondat-csonkok, kacsok. Ott lóg a lugas egyik sarkában tavalyi drámám, a Pupilla. És nézi, amit csinálok. Ott kelletti magát a szöveg, mint egy alig használt szalvéta. Újraírható szöveg. Odacsipeszve a szárítókötélhez, összetűzve húsz oldal. Fújja a szél egész télen és áztatja az eső. Belelapoz a holdvilág. Rácsöppen a madárürülék. Itt maga a kert is olyan, mint egy forgatókönyv. A tékozló bábu című színmű oldalai a verandán vannak kiragasztva. Mint harminchárom kézzel írt plakát. A dirigens főhős a szabad versek szabadságáról értekezik. S a monológok közé ábrák is kerültek. Az egyikben egy szimmetrikus, bukszussal körbeültetett park. Középen egy hársfa. Debrői hárs. Jegyzed meg ölekezés közben. Ez az elbeszéléshez való viszony. Egész nap az írásokat bámulhatja, akit ide meghívunk. Nézni lehet, ahogy az idő megeszi a lapokat. Rögtön fölvetődik számodra a spontaneitás széthasadása. Mert a csodálkozás: tapintássá változik. Letapogatja a figyelem a feltárandó anyagot. Én meg benézek a szembogaradon át a fejedbe és kirendezem a színpadot. Ez a hanyatlás ellenpontja. A klasszikus, hideg szkepszis. Látencia. A megértés olyan finom hangokból szőtt anyag, mint a teoretikus érzék. Áthatolás. Trauma utáni me-rengés, rezgés. Intuícióba kevert derű. Combjaid között a dac, selymes bundába bújít sejtetés. Trópusok. Zöld lomb, billegő levélkék. Minden kapcsolót áramtalanítani! Adjuk ki végül a jelszót. Mint Claudio Magris. Digitális analfabétát játszunk. És igazából a szent dolgok a pihenéssel következnek be.

A tübe fűzhető idő

)A széttett zárójelek útján(

Kövek közé szorult lábbelik. Vas topánkák. Letört sarkak. Hajtincsek. Egy páratlan papucs. Még mindig ott állnak a lelkek a parton. Ha kimész a Dunához este, mindig bocsánatot kérsz. Mennyi minden van a cipőkben? Makkok, dióhéj és kókény. A felszín itt nem fecseg. Be van tapasztva a szája. Ezekkel kell együtt élni? Igen. És mikor pihenünk? Soha. Bár önmagunkban ugyanúgy kutatjuk Istent, mint az erdőben, fákban, nem múlik el a számtan. Sokszálú (de egyidejű) a történet. Amfiteátrum. (Les contemplations) szemlélődések. Az ittlét egy „légy”. Álmában szobrok hajlonganak. Fenyőtű- emlékéik. The Mind of Man. (Az emberi értelem.) Prae-empiria: empátia. A mű maga. Gátlás és iszony. A semmit-tudásunk egyre mélyebb. Bélelt hajnal, csónak, klipsz. Halálfejű lepke. Kavics. Sérelmek rendszere. Írja a naptárba és kitépi a hetet. A kedd merő divergencia. Az egyidejűség kísértete mászkál a cipők között. A temporalitás most behűthető. Gecsemáné. Minden gondolatom becsukódott egyszerre, mint az álmok a legfáradtabb éjszaka mélyén.